

WAMORENJE WAM Br. 40

Proteklo je deset godina našeg zajedničkog druženja, i smatrao sam stoga potrebnim kroz uvodnike članova uredništva rezimirati proteklo razdoblje. S obzirom na njihov nešto "tmurniji" ton, promijenio sam u zadnji čas temu ovog obljetničarskog wamorenja upitavši se da li sam zadovoljan s postignutim. S obzirom da se broj pretplatnika i čitatelja stalno povećavao, morao bih biti jer to je ipak jedini objektivni pokazatelj. Kada smo pokretali časopis, osobno sam si postavio za cilj da dosegemo pretplatu od barem 100 pretplatnika i prodaju barem 500 brojeva, uz uredno plaćanje suradnika s cijenom tzv. autorske kartice iznad one prosječne za naš hrvatski tisak. Kako smo taj cilj dosegli već kroz prve dvije godine izlaženja, a navedene brojke do sada i nekoliko puta povećali, moram biti itekako zadovoljan. Meni je od početka bilo posve jasno da je "lijepa naša" zapravo "provincijalna i siromašna naša" i da za časopis koji je isključivo okrenut kulturi i kojemu je svako "žutilo" strano, tiraža nikako ne može biti velika. Iz istog razloga sam se odlučno opirao stalnim nagovaranjima da WAM postane mjesečnik, ili barem dvomjesečnik, kao i zbog vrlo jednostavnog razloga – za taj "pogon" bi nam trebalo čak 600 nosača zvuka i 60 audiouređaja godišnje s proporcionalno uvećanom pretplatom na oko 500 kuna, a to je, vjerujte mi, za naše prilike fantastika. Čak i kada bi na trenutak "zaboravili" činjenicu da bi tada časopis trebalo posve profesionalizirati, jer i za nas entuzijaste dan ipak ima samo 24 sata, a rad na časopisu od druženja i zabave za sve nas pretvorio bi se u kontinuirano crnčenje i borbu s neumitnim mjesečnim ritmovima izlaženja.

Problemi za časopis mogu nastati poglavito kao posljedica opće krize u društvu, a tu smo mi WAM-ovci, nažalost, posve nemoćni. Taj trend već je uočljiv u posljednje vrijeme (teškoće s naplatom, smanjene potpora...), i to je ono što me ponekad čini skeptičnim i sklonim da se katkad požalim kolegama u uredništvu. No, za sada situacija nije ni približno tako kritična kakva je bila u prethodna dva razdoblja tijekom ovih deset godina, pa se i ja, i vi, ipak možemo nadati najboljem – 50. broju.

No, ono što me najviše raduje, čini zadovoljnim i "tjera" da zaboravim sve nedaće i muke jest činjenica koju je uočio i Saša u svom uvodniku. Iznenađenje i radost kada iznenada upoznate nekoga potpuno izvan vašeg svakodnevnog vidokruga koji, kada dozna tko ste, otpočne razgovor o glazbi i WAM-u ili zatraži savjet o audiouređajima. Zadnji takav susret zbio se nedavno tijekom mog boravka na Pelješcu kada me mali lokalni vinar upitao što spremamo za 40. broj WAM-a. To je "pogonsko gorivo" svih nas entuzijasta, i stoga sretna desetgodišnjica druženja svima WAM-ovcima.

Ivan Supek

